

взаємодії багатьох зовнішніх і внутрішніх чинників, то забезпечення фінансової стійкості перетворюється на складний процес формування передумов і створення та реалізації механізмів стабільної роботи будівельного підприємства в мінливих умовах господарювання, який потребує застосування системного підходу.

Створення системи забезпечення та управління фінансовою стійкістю будівельного підприємства має враховувати такі аспекти: специфіку підприємства (вид та напрямки діяльності, структуру бізнесу, масштаби діяльності, стратегію розвитку); зовнішні і внутрішні умови функціонування; особливості процесу планування та прийняття стратегічних рішень; ефективність застосування існуючих засобів забезпечення фінансової стійкості; постійний контроль за фінансовою стійкістю підприємства.

Фінансова стійкість будівельного підприємства являє собою складну динамічну систему, складовими елементами якої є: система фінансового забезпечення підприємства; система організації руху фінансових ресурсів підприємства; обсяги і структура фінансових ресурсів підприємства; система формування доходів і здійснення витрат підприємства.

Кожний елемент системи складається із певних кількісних і якісних параметрів, які в цілому відображають ефективність фінансової діяльності; забезпечує стабільність найважливіших фінансових пропорцій підприємства, які формують фінансову стійкість; має реальні і потенційні внутрішні та зовнішні загрози, які несуть ризик втрати фінансової стійкості; спрямований на створення необхідних умов підтримки та зростання фінансової стійкості підприємства в поточному і майбутньому періодах з урахуванням змін у внутрішньому та зовнішньому середовищі господарювання; вносить власний важливий вклад у формування та реалізацію ефективної фінансової стратегії підприємства.

Таким чином, впровадження системного підходу до формування та управління фінансовою стійкістю будівельного підприємства є необхідною передумовою його життєздатності в мінливих умовах; інвестиційної привабливості; стабільності розвитку бізнесу окремого будівельного підприємства та всієї будівельної галузі.

ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ МЕТОДІВ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІАГНОСТИКИ

Д. В. СОКОЛОВ, ст. викл.

*Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова
61002 Україна, м. Харків, вул. Маршала Бажанова, 17
dekanat.eip@gmail.com*

Актуальність застосування методів економічної діагностики пояснюється тим, що в умовах відсутності чітких орієнтирів і зрозумілих «правил гри» усі

ресурси підприємств спрямовуються на забезпечення ефективності поточної діяльності, що у свою чергу обумовлює розповсюдженість економічної діагностики основна мета якої – визначення поточного стану підприємства із застосуванням економічно обґрунтованих критеріїв, що для кожного підприємства можуть бути встановлені індивідуально, оскільки їх вибір, серед інших чинників, визначається і галузевою підприємств.

Серед науковців, що досліджували проблеми теоретичного обґрунтування та практичного застосування методів економічної діагностики на особливу увагу заслуговують О. О. Гетьман та В. М. Шаповал, О. К. Єлісеєва, М. В. Афанасьєв та Г. В. Білоконенко та інші. Однак, проблеми теоретичного обґрунтування та застосування методів економічної діагностики у господарській діяльності підприємств сьогодні потребують більш ретельного дослідження. Як відомо, економічна діагностика передбачає комплексну оцінку поточного стану підприємства на основі визначення показників, що характеризують його діяльність.

Специфіка застосування економічної діагностики пов'язана з проблемами її практичного використання. Ці проблеми пропонується розглянути нижче, залежно від основних етапів економічної діагностики:

1. Виявлення основних проблем підприємства – реалізація цього етапу економічної діагностики ускладнюється тим, що найкраще проблеми підприємства уявляють його менеджери, які мають різні точки зору як щодо переліку цих проблем, так і стосовно способів їх вирішення.

2. Обґрунтування показників, що відображають діяльність підприємства у проблемних для нього сферах – тут складність полягає у тому, що не всі проблеми підприємства можна охарактеризувати за допомогою кількісних показників (прикладом цього може бути оцінка ділової репутації або корпоративної культури підприємства).

3. Визначення фактичних та бажаних значень раніше обґрунтованих показників – ускладнюється необхідністю обґрунтування бажаних показників для кожного напрямку діяльності підприємства (включно з управлінською діагностикою, що передбачає визначення результативності функціонування окремих відділів підприємства). Крім того, необхідно враховувати можливість змін на підприємстві, внаслідок чого перелік проблем та відповідний набір показників може змінитися.

4. Встановлення відхилень між фактичними та бажаними значеннями показників та формулювання рекомендацій щодо покращення діяльності підприємства – цей етап може бути успішно реалізований лише за умов високої кваліфікації працівників підприємства, бо передбачає не лише розрахунок відхилень, а й тлумачення результатів діагностики (що у свою чергу потребує наявності аналітичних здібностей у працівників підприємства).

Для вирішення описаних проблем необхідно: – узгодити пріоритетність вирішення тактичних завдань підприємства з урахуванням його стратегічних цілей; – поряд з кількісними методами діагностики активно використовувати експертні методи, залучаючи працівників підприємства у якості експертів; –

підвищувати кваліфікацію менеджерів та аналітиків та інших спеціалістів підприємства для реалізації функції діагностики діяльності підприємства.

Належна реалізація наведених вище рекомендацій дозволить підвищити ефективність діяльності підприємств шляхом оперативного виконання тактичних завдань.

URBAN MIGRATION: CASE OF GEORGIA

TAMAR MERMANISHVILI, PhD student
Ivane Javakhishvili Tbilisi State University
1 Chavchavadze Avenue, Tbilisi 0179, Georgia
Tak.mermanishvili@gmail.com

Social, economic, cultural, political and educational factors are general motifs for migration. People are constantly looking for better opportunities of employment, better health care, and improved conditions of lives. Approximately, between 1.6 and 3 million people are moving from rural areas to the metropolis every week, that makes cities much more desirable place to live. The rapid urbanization process is accelerated in the recent years. While in 1950, 70% of the world's population was rurally settled, in 2014 54% of the population has become urban and it still continues to grow.

In modern life, urbanization and urban growth is one of the most notable facts. In this case Georgia is not an exception. People from rural and mountain areas of Georgia are constantly seeking for better life conditions and the main reasons for migration remains the same as it is in the world. The population of the city is growing due to rural migrants, in the capital city the population is more than 1 million people, while the total population is 3.717 million [1].

Georgia's population constitutes 3,729,600 people as of the data of the National Statistics Office of Georgia in 2018. Georgia's rural area is less settled than urban (Table). The country consists of small urban settlements and one capital city, Tbilisi, which is the most popular urban migration destination. The capital city has been continuously growing. According an official statistics, 41.7 % (1,554,800 people) of total population are living in rural areas, and 58.3% (2,174,800 people) of the total population lives in the urban areas.

Table 1 – Population of Georgia (million)

	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Total	3847.6	3829.0	3799.8	3773.6	3739.3	3718.4	3716.9	3721.9	3728.6	3726.4	3729.6
Urban	2175.3	2163.6	2145.3	2130.2	2129.3	2118.7	2121.2	2135.6	2151.5	2161.9	2174.8
Rural	1672.3	1665.4	1654.5	1643.4	1610.0	1599.7	1595.7	1586.3	1577.1	1564.5	1554.8

In Georgia like in a developing country, urbanization affects both rural and urban regions. One big urban agglomeration around the capital is dominating in the country while there are just two the city-municipalities (Kutaisi and Batumi), with